

met een
voorwoord
van
**RONNY
MOSUSE**

ALTIJD ONDERWEG

Verder met een hersenletsel

Mieke Claes & dr. Dirk Liessens

INCLUSIE IN-ZICHT

ISBN 978-90-5873-115-9

9 789058 731159

Uit het voorwoord van Ronny Mosuse

"Mieke doet haar verhaal omdat ze, zoals vele van haar lotgenoten, erkend wil worden om wie ze vandaag is: een overlever van een niet-aangeboren hersenletsel die op zoek is naar de beste manier om de beste versie van zichzelf te worden. Dat is een hele zoektocht, en ze is nog altijd onderweg."

"Ze komt ook dikwijls tot filosofische bespiegelingen over menselijkheid en over de zin van alles. Daarom is dit boek ook voor wie niet van dichtbij te maken heeft met NAH een aanrader!"

Enkele passages uit het boek:

Het had heel wat voeten in de aarde gehad voor ik kon stappen. Meteen na de coma deed de kinesist mij opblaasbare laarsjes aan omdat mijn voeten verkramppt waren. “Wie doet er nu schoenen aan in bed?” Mijn tante had mij gerustgesteld door te zeggen dat ik er mooie voetjes van zou krijgen. In mijn kinderlijk enthousiasme volstond dat blijkbaar om mij te sussen. Er werd mijn ouders ook geadviseerd om mijn benen te masseren, zodat mijn hersenen ze niet zouden vergeten. Mama vertelde mij dat mijn klasgenoten mijn benen hadden willen masseren tijdens ‘de vergeten maand’, maar dat mochten ze niet van mij. Stel je voor dat ze de stoppeltjes haar op mijn benen gevoeld hadden! Mijn mond werkte duidelijk sneller dan mijn brein. De woorden die mij ontglipten, kenden klaarblijkelijk een binnenweg.

(...)

Voor het eerst in mijn leven kreeg ik te horen dat ik assertief was. Dat klonk als muziek in mijn oren. Ik leerde niet alleen opnieuw staan, maar ik zou er ook echt staan! Niet meer twijfelen, maar doen. Niet meer piekeren over dingen die mij dwars zaten, maar ze kunnen bespreken zonder gêne. Ik was nu afhankelijk van anderen, maar het doel dat elke twintiger heeft, op eigen benen staan, leek helemaal binnen handbereik.

(...)

Het afronden van de opleiding was slechts een eerste uitdaging. De volgende was werken. Dat ging net zoals je leert fietsen, met vallen en opstaan. Net zoals een kind kroop ik keer op keer terug op de fiets. Want hoe moeilijk het ook was, ik wou vooruit, dus trappen maar. Achteraf is het makkelijk om te analyseren en te relativeren, al dan niet met een kwinkslag. Zo werkte ik enige tijd in een kinderdagverblijf, waar gezorgd werd voor het kindje van een internationaal bekende hoogspringster. Hoe makkelijk is het dan om te zeggen dat ik de lat voor mijzelf te hoog gelegd had? Humor, dus ook ironie, helpt mij met het relativeren en het verteren van een tegenslag.

Veel te vaak kwam ik teleurgesteld thuis na een ontslag. De sollicitaties lukten meestal wel, want mijn diploma en enthousiasme fungeerden als een mountainbike. Er wordt verondersteld dat iemand met zo’n fiets toch zal kunnen fietsen. Maar niemand zag dat de versnellingen kapot waren, zelfs ik niet.